07/01/2020

«Τα κύματα διασαλεύουν το σκάφος της Εκκλησίας»

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Μόσχας

«Ο Κύριος δεν γεννάται εις τα βασιλικά ανάκτορα, αλλά σε ταπεινό σπήλαιο, εν εσχάτῃ πτωχείᾳ» αναφέρει ο Πατριάρχης Μόσχας και πασών των Ρωσιών κ.κ. Κύριλλος στο μήνυμά του για την εορτή των Χριστουγέννων, που τιμάται σήμερα με το παλαιό ημερολόγιο και διερωτάται: «Τι θα ήταν φαινομενικώς χειρότερο από σπήλαιο και φτωχότερο από τη φάτνη των αλόγων;»: «Και όμως υπάρχει. Και είναι η καμένη από την αμαρτία έρημος της καρδιάς του ανθρώπου, που έχει φύγει από τον Θεό και είναι υπόδουλος στα πάθη του» τονίζει.

Ο Προκαθήμενος της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας αναφέρθηκε επίσης και στην σημερινή κατάσταση που επικρατεί στην Ορθοδοξία: «Ατυχώς βλέπουμε σήμερα, τα κύματα των ταραχών να διασαλεύουν το σκάφος της Εκκλησίας και η τρικυμία των διχονοιών και των αντιπαραθέσεων να κλονίζει την ενότητα των Ορθοδόξων πιστών» και συνεχίζει: «Ανήκοντες στην Εκκλησία καλούμεθα να υπερβούμε τις

αντιπαραθέσεις και τις συγκρούσεις.

Διαβάστε το μήνυμα του Πατριάρχη Μόσχας όπως μεταφράστηκε και δημοσιεύτηκε στα ελληνικά από το Τμήμα Εξωτερικών και Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς λαμπρᾶς ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁλοθύμως συγχαίρω ὅλους ἐσᾶς.

Ἐξαίσιον θαῦμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, τὸ τελεσιουργηθὲν πρὸ δύο καὶ πλέον χιλιάδων ἐτῶν, καὶ σήμερον πληροῖ τὰς ψυχὰς μας μὲ ἀνείπωτη χαρὰ. Σήμερον Θεὸς ἐπὶ γῆς παραγέγονε, καὶ ἄνθρωπος εἰς οὐρανοὺς ἀναβέβηκε (Εἰς τὴν Λιτὴν τῆς ἑορτῆς, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α’). Ὁ Δημιουργὸς καὶ Προνοητὴς τῶν ἁπάντων ἐνεφάνη εἰς τὸν κόσμον, διὸτι κατὰ τὸ ἐλεὸς Του ἀδυνατοῦσε θεᾶσθαι ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννουμένων τῶν ἀνθρώπων (ἀκολουθία τοῦ Θείου Βαπτίσματος), ὑπὸ στοργῆς ἐκνικηθείς, ἦλθεν ἐν κόσμῳ ζητῆσαι τὸ πλανηθὲν αὐτοῦ κτίσμα ὁ ἄναρχος καὶ ἄφραστος (κοντάκιον εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὰς δέκα δραχμάς, Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ).

Ἐπληρώθησαν ἀξιοθαύμαστοι προφητεῖαι τῶν μεγάλων κηρύκων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἔμπροσθεν τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐπὶ χιλιετίας προσδοκοῦσε τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν λύτρωσιν, κατεβάλλετο ὑπὸ τὸ φορτίον τῆς ἁμαρτίας, ταλαιπωρεῖτο ἀπὸ τὴν κατάραν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ζωήν, ἀλλὰ καὶ κατόπιν θανάτου, ἤνοιξαν αἱ πύλαι τῶν οὐρανῶν. Ἐκ ταύτης ἀειθαλοῦς Παρθένου σάρκα λαβὼν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς (Εἰς Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Κανών β’, ὨΙδὴ η’) καὶ τὰ Χερουβεὶμ μετὰ τῆς φλογίνης ρομφαίας φυλάσσων τὴν εἴσοδον τοῦ παραδείσου, παραχωρεῖ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς (Στιχηρὸν Ἰδιόμελον Ἦχος β’ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Χριστουγέννων). Ἐγεννήθη τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν (Γαλ. 4, 4-5).

Ἀκατάληπτος τυγχάνει ἡ ταπείνωση τοῦ Κυρίου: ὁ Παντοδύναμος Δεσπότης ὤν, ἐμφανίζεται τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀβοήθητον Βρέφος, ὁ Θεὸς ὢν προσλαμβάνει τὴν ἀσθενῆ σάρκα καὶ ὑπομένει τὸ βάρος τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς, Ἀθάνατος ὤν, πορεύεται ἑκουσίως πρὸς τὸν βασανιστικὸν καὶ ἐπαίσχυντον θάνατον. Καὶ πράττει οὕτως ὄχι διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, τ.ἔ. προφήτας, δικαίους καὶ πιστοὺς λειτουργοὺς Αὐτοῦ. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται δι’ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρίαν πάντων ἀνεξαιρέτως, των ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν ἐκληματίων, τῶν ἀδιαφόρων καὶ ἀμελῶν, τῶν δειλῶν καὶ τῶν ὀργίλων, μέχρις καὶ τῶν φονέων Αὐτοῦ!

Οὐδένα ἀπορρίπτει ὁ Κύριος, οὐδένα βδελύσσεται, ἀλλὰ τοὐναντίον, προσλαμβάνει

τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα ἡμῶν, ἀνακαινίζει αὐτὴν ἐν τῇ θείᾳ ἐνσαρκώσει, τοῖς σταυρικοῖς παθήμασι καὶ τῇ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει, ἀναγάγει αὐτὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἁγιάζει ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκ δεξιῶν τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Τοῦ Ζωοποιοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀχράντου Αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ὑπὲρ ἑκάστου ἡμῶν, καὶ κοινωνοῦμεν ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Εὐχαριστίας, γινόμενοι σύσσωμοι καὶ σύναιμοι ὄχι μόνον μὲ τὸν Σωτῆρα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀλλήλους.

Ἐν τούτοις, ἀτυχῶς βλέπομεν σήμερον τὰ κύματα τῶν ταραχῶν νὰ διασαλεύουν τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τρικυμία τῶν διχονοιῶν καὶ ἀντιπαραθέσων νὰ κλονίζει τὴν ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν καὶ οἱ συσκοτισμένοι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ πειράζοντος ἄνθρωποι ἀντὶ τῆς Πηγῆς τοῦ ὕδατος ζῶντος προτιμοῦν θολὴν καὶ ἀπότιστον πηγὴν τῶν κακοδόξων αἱρέσεων (κανὼν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Εἰς αὐτὸν τὸν χαλεπὸν χρόνον δέον ὅπως πάντες ἐνθυμώθεμα ὅτι δι’ἕκαστον ἡμῶν ἐγεννήθη, ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος, ὅτι Ἐκεῖνος ἐθεμελίωσε τὴν ἐπὶ γῆς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καλούμεθα εἰς τὴν ὑπέρβασιν τῶν ἀκαταστασιῶν, τῶν ἀντιπαραθέσεων καὶ τῶν συγκρούσεων, εἰς τὴν θεραπείαν τῶν σχισμάτων καὶ εἰς τὴν ἀρωγὴν πρὸς ὅσους δοκιμάζουν τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, ταλαπωροῦνται ἐκ τῶν καταπιέσεων καὶ ἀδικίας.

Ὁ Κύριος δὲν γεννᾶται εἰς τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ εἰς ταπεινὸν σπήλαιον, ἐν ἐσχάτῃ πτωχείᾳ. Τί φαινομενικῶς θὰ ἐδύνατο νὰ εἶναι χειρότερον τοῦ σπηλαίου καὶ πτωχότερον τῆς φάτνης τῶν ἀλόγων; Καὶ ὅμως ὑπάρχει καὶ εἶναι καμένη ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἔρημος τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φυγόντος ἐκ τοῦ Θεοῦ, τοῦ χλιαροῦ, τοῦ ἐρημωμένου καὶ τοῦ δεδουλωμένου τοῖς παθήμασι. Εἶναι ὅμως ἐντὸς τῶν δυνάμεων ἡμῶν νὰ καταστήσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν δοχεῖον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ Κύριος ἐγγὺς εἶναι παρὰ ταῖς θύραις, καὶ ταπεινῶς ἀναμένει πότε τελικῶς ἀτενίσωμεν Αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, νὰ ἀφήσωμεν νὰ εἰσέλθει εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν, νὰ ἀκούσωμεν τὰ λόγια Αὐτοῦ, νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ καὶ νὰ ἀφήσωμεν ὁ Ἴδιος νὰ ἐνεργήσῃ ἐντὸς ἡμῶν.

Ἅπας ὁ κόσμος ἀγγαλιᾷ διὰ τὴν ὑπερένδοξον γέννησιν τοῦ Σωτῆρος: οἱ ἄγγελοι ἀπαγγέλλουν ἐπαινετικοὺς ὕμνους, οἱ ποιμένες πανηγυρίζουν, οἱ μάγοι προσκυνοῦν Αὐτῷ καὶ προσφέρουν δῶρα. Καὶ μόνον ἡ ἐξαγριωμένη καὶ πλήρης φθόνου καρδία τοῦ Ἡρώδου δὲν θέλει νὰ δεχθῇ τὴν θείαν διαιοσύνην καὶ δὲν χαίρεται, ἀλλὰ τρέμει, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ φόβου Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ τῆς δειλίας. Ἂς ἀναλογισθῶμεν, μήπως καὶ παρομοιάζωμεν αὐτῷ διὰ τῶν ἔργων ἡμῶν, μήπως δίδωμεν προτεραιότητα εἰς τὴν ἰδικὴν ἡμῶν εὐημερίαν καὶ ἄνεσιν, μήπως φοβώμεθα πὼς

εὑρίσκεταί τις καλύτερος ἡμῶν, πλέον ταλαντοῦχος καὶ ἀγαθότερος, μήπως πράττωμεν τὸ κακὸν εἰς τέτοιον ἄνθρωπον, ἐπιχειρῶντας νὰ τὸν πλήξωμεν καὶ ἐξευτελίσωμεν ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων, νὰ τὸν ἐκθρονίσωμεν, προκειμένου νὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι; Μήπως συμβαίνει ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας δὲν καθίσταται δι'ἡμᾶς ὁ Κύριος καὶ αἱ ἅγιαι ἐντολαὶ Αὐτοῦ, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι; Μήπως σκανδαλίζωμεν τοὺς ἄλλους, παρουσιάζοντες ὡς ἀλήθειαν τοὺς ἰδικοὺς ἡμῶν συλλογισμοὺς, μήπως σκίζωμεν τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν φιλοδόξων ἡμῶν ἐνεργειῶν, μήπως σπείρωμεν τοὺς σπόρους τῆς διχονοίας καὶ μεμψιμοιρίας ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁμοδόξους ἀδελφούς;

Ἀτενίζοντας τώρα εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος Χριστόν, τοποθετῶντας τὸν ἑαυτὸν πρόσωπον μὲ πρόσωπον ἔναντι τῆς θείας ἀληθείας, ἂς ἀποθέσωμεν τὸν ὄγκον παθημάτων καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν (Ἑβρ. 12, 1), ἀναπέμψωμεν θερμὰς δεήσεις ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ αὐξήσεως τῆς ἀγάπης, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἡ ἀγάπη χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ... οὐ φυσιοῦται...οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς...οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ...πάντα στέγει, πάντα πιστεύει (Α' Κορ. 13, 4-7).

Εἰς τὰ λειτουργικὰ ἑόρτια κείμενα δὲν γεραίρεται μόνον ὁ ἄρτι τεχθεὶς διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν Κύριος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, χάριν τῶν ὁποίων κατέστη δυνατὴ ἡ Ἐνσάρκωσις Αὐτοῦ, τ.ἔ. ἡ Πανάχραντος Παρθένος, ὁ δίκαιος Ἰωσὴφ ὁ Μνήστωρ, οἱ Ἅγιοι Προπάτορες. Ἂς ἐνθυμηθῶμεν αὐτὴν τὴν πανηγυρικὴν ἡμέραν τοὺς οἰκείους ἡμῶν: ἂς ἐπισκεφθῶμεν τοὺς γονεῖς καὶ φίλους, ἂς δώσωμεν προσοχὴν εἰς ἐκείνους, ἂς εὑρίσκωμεν καλὰ λόγια, ἂς τοὺς εὐχαριστήσωμεν δι'ὅσα πράττουν δι'ἡμᾶς. Εἴθε εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν, τὴν πεπληρωμένην ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, νὰ κατοικήσῃ ὁ Πανοικτίρμων Χριστὸς, ὁ Προαιώνιος καὶ Ἀκατάληπτος, ὁ Συναΐδιος τῷ Πατρὶ (κάθισμα εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς). Ἀμήν.

† ὁ Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν

Κύριλλος